

Rob ALLAERT

Bijna-diaken

Zondag 13 maart zal het drie jaar geleden zijn dat paus Franciscus werd verkozen. Die dag zal aartsbisschop Jozef DE KESEL in de Sint-Romboutskathedraal ook Rob ALLAERT uit Duffel tot permanent diaken wijden voor het aartsbisdom. Geen toeval, want ALLAERT drong zelf aan op die datum. De bijna-diaken wordt dan ook bijzonder geïnspireerd door de profetische paus.

‘Voor ik uitkwam bij de parochie legde ik een heel parcours af’

Christof BOUWERAERTS

Al was het onze eerste ontmoeting, toch leek Rob ALLAERT (47) al een bekende. Geregeld duiken zijn beschouwingen over Kerk en geloof op in de nieuwsfeed van mijn Facebook. Deze „mystieke monnik”, zoals hij zich daar noemt, schuwt het digitale debat niet. „Door de opleiding werd ik wel al wat voorzichtiger”, zegt hij. „Minder bekerend, veeleer verkondigend. Als diaken moet ik Gods Woord verkondigen. Dat doe ik ook via de nieuwe media.”

–U wordt weldra tot diaken gewijd. Was u altijd al parochiebetrokken?

Neen, ik legde een heus parcours af vóór ik uitkwam bij de parochie. Toen ik vier was, scheidden mijn ouders. Een tijd later trad mijn vader toe tot een protestants-evangelicale Kerk. Het was een knusse gemeenschap die veel nadruk legde op de eindtijd. Dat maakte indruk op me als kind. Na enkele jaren bezig zijn met andere dingen, kreeg ik als vijftienjarige puber plotseling een apocalyptische ervaring. Zoals eertijds mijn vader ging ik nu zelf op zoek naar een evangelicale Kerk en vond die in Willebroek.

–Wat trok u aan in die Kerk?

Hun eindtijdverwachting was heel concreet. Met de Bijbel in de hand konden we voorspellen wanneer het zou gebeuren. Wij gingen het allemaal meemaken en dat gaf een bijzonder gevoel: mijn leven maakt deel uit van Gods grote plan. Best wel spannend. Geen vrome, saai boel.

–Toch bleef u geen evangelical.

Na zeven jaar had ik het wel gezien. Intussen ontdekte ik toevallig ook de muziek en spiritualiteit van de Amerikaanse monnik John Michael Talbot. Dat raakte me zo dat ik hem zelfs ging opzoeken. De figuur van Franciscus van Assisi, lectuur van vroegchristelijke schrijvers, mystieke literatuur en de monastieke traditie overtuigden me almaar meer ervan dat het katholieke geloof het juiste was.

–Hoe reageerde uw omgeving daarop?

Ik had in de evangelicale Kerk mijn latere vrouw Isabel leren kennen. Haar vader was onze dominee, een zendeling uit Engeland die hier katholieken moest ko-

Rob Allaert: „Door de diakenopleiding verruimde onze blik op het geloof. Onze kinderen voelen dat.” © Frank Bahn Müller

men bekeren. Mijn ontluikende enthousiasme voor het katholicisme betekende voor zijn dochter dus een groot gevaar. Ook weer erg spannend dus, maar mijn vrouw had het toen wel moeilijk. Ze keerde zich ook pas zeven jaar na mij tot het katholicisme.

„Paus Franciscus doet me beseffen dat de Kerk zich als eerste moet bekeren”

–De katholieke Kerk is een huis met vele kamers. Hoe vond u uw weg daarin?

Aanvankelijk bracht ik de beweging van Talbot over naar Europa. Ik vond er een boeiende combinatie van monastiek, mystiek, franciscaanse en charismatische spiritualiteit. Toen ons gezin groter werd – we kregen uiteindelijk zeven kinderen – bleek dat monastieke ideaal toch niet haalbaar. Samen met goede vrienden stapten we voor enkele jaren over naar het gezinsapostolaat, ook al een uit

de Verenigde Staten overgewaaid beweging. Daar lag de nadruk op traditionele devotie.

–Hoe kwam u dan bij de parochie terecht?

Tot dan toe waren we altijd deel geweest van een soort elite. Het geloof was een gesloten systeem dat we verdiepten zonder het te bevragen. Toch klopte er iets niet. We geloofden misschien wel heilig te zijn, maar was dat wel zo? Uiteindelijk deden we de stap naar de diocesane Kerk. Dat bleek een openbaring.

–Wat was daar zo openbarend aan?

Omdat ik me wilde inzetten voor de Kerk, ging ik theologie studeren. Dat zette me aan zelf kritisch na te denken en wees me op tal van blinde vlekken in mijn geloofsleven. Toen enkele jaren later paus Franciscus aantrad, geraakte ik meteen gefascineerd. Hij doet me beseffen dat niet de wereld, maar wijzelf, de Kerk, zich als eerste moeten bekeren. Wij zijn niet beter dan een ander. Voorheen zou ik geworsteld hebben met deze paus. Nu wil ik als diaken zijn charisma helpen vertalen

naar de parochiepastoraal. Laat dat de basis zijn van alle parochiehervormingen.

–U wilde iets doen voor de Kerk, zegt u. Wat deed u de stap naar het diaconaat doen?

Toen ik aan theologie begon, suggereerde iemand me voor diaken te gaan. Daar had ik nooit aan gedacht. Toen ik later op vakantie in Portugal een diaken zag voorgaan, wist ik het: dit is echt waardevol. Hier wil ik voor gaan.

–Diaken ben je niet in je eentje, maar als gezin. Hoe kijken uw kinderen er tegenaan?

Aanvankelijk waren ze sceptisch. Papa in een wit kleed bij het altaar? Intussen zien ze het helemaal zitten. Door de opleiding verruimde onze blik op het geloof. Onze kinderen voelen dat. We kunnen weer makkelijker met hen communiceren over geloof. Wellicht blijf ik altijd wel voort zoeken, maar het diaconaat stuurde ons de goede richting uit. Dat brengt rust met zich mee.